

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: N. Q., proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ze dne 8. 10. 2009, č. j. CPR-10503-1/ČJ-2009-9CPR-C261,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2009 zamítla Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, žalobcovu žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť žalobce nepředložil náležitosti stanovené zákonem (konkrétně skutečnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie), a dále tu bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 87e odst. 1 ve spojení s 87d odst. 1 písm. c), § 87d odst. 1 písm. a) a § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“)]. Žalobce k žádosti připojil mj. rodný list svého nezletilého syna S. V.; správní orgán však šetřením zjistil, že žalobce nemůže být považován za rodinného příslušníka tohoto českého státního občana ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť jej nevyživuje a nežije s ním ve společné domácnosti. V době narození nezletilého (9. 7. 2006) nebyl v rodném listu uveden otec; matka zanechala dítě v nemocnici, neboť se o ně nemohla starat, a podle vlastního vyjádření neuvedla do rodného listu otce dítěte (jistého K. z Kynšperku), neboť s ním nechtěla mít nic společného. Na základě předběžného opatření ze dne 14. 7. 2006 byl nezletilý předán do péče dětského domova; ještě koncem roku 2006 o něj rodiče neprojevíli zájem. Žalobce se do

dětského domova dostavil dne 4. 1. 2007 a dne 13. 3. 2007 zaplatil na příplatku na zaopatření částku 5080 Kč, o syna se však jinak nezajímal. Dne 14. 8. 2007 přivezl žalobce hračky, které mu byly vráceny, a dne 22. 8. 2007 přivezl oblečení převážně velké velikosti; na návštěvu do dětského domova se dostavil naposledy dne 3. 12. 2007. Dne 4. 4. 2008 byl vydán rozsudek, podle nějž není třeba souhlasu otce k osvojení nezletilého. Rozhodnutím ze dne 18. 8. 2008 byl nezletilý předán do péče budoucích pěstounů (fakticky však již ke dni 23. 7. 2008). Je tedy zřejmé, že tu nejsou splněny podmínky podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.; žalobce nadto závažně narušil veřejný pořádek, neboť při svém dosavadním pobytu na území se dopouštěl přestupků a porušoval zákon, a je nebezpečí, že by tak činil i do budoucna. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti nezasáhne nepřiměřeně do žalobcova soukromého a rodinného života, neboť byl prokázán žalobcův nezáměr o nezletilého a předání nezletilého do péče budoucích pěstounů.

Žalobcovo odvolání zamítla Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 8. 10. 2009 a napadené rozhodnutí potvrdila; ve všem se přitom ztotožnila s orgánem prvního stupně. Skutkový stav byl řádně zjištěn; ani to, že žalobce jednou zaplatil finanční příspěvek a přinesl hračky a oblečení, nesvědčí o jeho skutečném zájmu o nezletilého. O společné domácnosti tu nemůže být řeč. Dále odvolací orgán konstatoval, že žalobce vstoupil na území a pobýval tu bez cestovního dokladu a platného víza k pobytu; to budí důvodnou obavu, že žalobce bude i nadále porušovat zákon, a tím i veřejný pořádek (tento pojem žalovaný podrobně rozebral). Rodinné vazby, jichž se žalobce dovolával, u něj v podstatě nejsou dány; i po zamítnutí žádosti bude moci opětovně přicestovat na území ČR.

Žalobce v žalobě obsáhle vyložil obsah pojmu veřejný pořádek v nejnovější judikatuře; namítl přitom, že tento pojem je třeba vykládat restriktivně a že jeho vlastní jednání do rozsahu tohoto pojmu nespadá. Dále žalobce správnímu orgánu vytkl, že neuvedl, jaké podklady shromáždil pro své rozhodnutí, jaké důkazy provedl a jak je zhodnotil; odůvodnění jeho rozhodnutí je tedy nedostatečné a nesrozumitelné. Odvolací orgán zcela opomenul fakt, že žalobce se snažil se synem stýkat, přinesl mu hračky a oblečení. Překážky ve styku s dítětem kladly žalobci především orgány ČR, které mu neumožnily sdílet se synem společný život. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svých závěrech a navrhla zamítnutí žaloby.

Při jednání žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu k pojmu veřejného pořádku (věc 3 As 4/2010). Rozhodnutí sice obsahuje dva důvody, ovšem jeden z nich nemůže obstát, a rozhodnutí proto musí být zrušeno; jinak by byl žalobce navždy považován za osobu, která narušuje veřejný pořádek.

Žaloba není důvodná.

Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.

Podle § 87d odst. 1 písm. a) ve spojení s § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. zamítne Policie žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jestliže žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem. Podle § 87d odst. 1 písm. c) pak Policie zamítne žádost, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Není pravda, že by napadené rozhodnutí neobsahovalo údaje o podkladech shromážděných pro rozhodnutí, že by tyto podklady nebyly zhodnoceny a že nebyl úplně a řádně zjištěn skutečný stav věci. Rozhodnutí je srozumitelné, žalovaný dostatečně zdůvodnil, proč nevyhověl žalobcově žádosti. To, že správní orgán hodnotil zjištěné skutečnosti jinak než žalobce, nesvědčí o nedostatečném a nesrozumitelném odůvodnění.

Soud souhlasí se žalobcem v tom, že kvalifikace žalobcova jednání, spočívajícího v neoprávněném vstupu a pobytu na území ČR, nemůže obstát. Pojem „závažné narušení veřejného pořádku“, s kterým pracuje zákon č. 326/1999 Sb., se v soudní praxi vyskytuje zejména v souvislosti s žádostmi o povolení k přechodnému a trvalému pobytu a také jde o jeden z důvodů pro správní vyhoštění z přechodného pobytu na území. Judikatura vykládající tento pojem byla v posledních letech poměrně nejednotná; v jednom případě soudy považovaly za závažné narušení veřejného pořádku již skutečnost, že cizinec uzavřel účelové manželství (srov. č. 1335/2007 Sb. NSS), v dalším naproti tomu bylo zdůrazněno, že závažné narušení veřejného pořádku nemusí být dáno ani tehdy, pokud byl cizinec odsouzen za trestný čin (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, www.nssoud.cz).

Otázka výkladu pojmu – konkrétně ve věci týkající se správního vyhoštění – byla proto předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který svým usnesením ze dne 26. 7. 2011 ve věci 3 As 4/2010 (publikováno pod č. 2420/2011 Sb. NSS) vyslovil, že narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (pro které lze cizince vyhostit) může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. V odůvodnění se rozšířený senát věnoval i některým typickým konkrétním jednáním, která byla v dosavadní judikatuře považována za závažné narušení veřejného pořádku; dospěl přitom k závěru, že skutečné, aktuální a závažné ohrožení základního zájmu společnosti nepředstavuje ani samotný nelegální vstup či nelegální pobyt na území ČR, ani skutečnost, že cizinec uzavřel účelové manželství. K tomu rozšířený senát poukázal – kromě samotného textu zákona, který by neměl být vykládán extenzivně – také na text směrnice 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, která ve svém čl. 27 odst. 2 žádá, aby opatření z důvodu veřejného pořádku byla provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a aby byla založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.

Podle městského soudu je nutno tyto závěry použít i v případě nyní projednávaném. Neoprávněný vstup a pobyt na území jsou jednáními v rozporu se zákonem, nejde však o závažné narušení veřejného pořádku, pokud k němu nepřistoupí další skutečnosti bezprostředně ohrožující některý ze základních zájmů společnosti – což se v této věci nestalo.

Naproti tomu obстоjí důvod podle § 87d odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce vskutku nedoložil, že nezletilého S. V. vyživuje a sdílí s ním společnou domácnost, jak to požaduje § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Podle žalovaného neprojevil žalobce dostatečný zájem o toto dítě, do jehož rodného listu byl zapsán jako otec. Dítě bylo v červenci 2006 (bezprostředně po narození) předáno do dětského domova a po dobu půl roku se o něj nikdo z rodičů nezajímal. Sám žalobce se do domova dostavil až v lednu 2007, v březnu 2007 zaplatil příplatek na zaopatření, o dalšího půl roku později přinesl hračky a oblečení a naposledy navštívil dítě v prosinci 2007. Dítě pak setrvalo v dětském domově až do července 2008, kdy bylo předáno do péče budoucích pěstounů. Soud

nesouhlasí se žalobcem v tom, že čtyři návštěvy a jedna platba během dvou let představují dostatečný zájem o dítě. Především ale intenzita projevovaného zájmu o dítě není rozhodným kritériem, které by naplňovalo požadavek stanovený v § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.: zákon zde totiž požaduje soužití cizince a dítěte ve společné domácnosti, a takové soužití tu nikdy nebylo. Ze spisu ani není zřejmé, že by správní orgány kladly tomuto soužití jakékoli překážky.

Není namístě rušit rozhodnutí správního orgánu, pokud ob stojí alespoň jeden z důvodů, pro který byla žalobcová žádost zamítnuta; takový postup by byl v rozporu s principem ekonomie řízení, neboť žádost by i napodruhé musela být zamítnuta, byť tentokrát jen proto, že nebylo prokázáno společné soužití cizince s nezletilým občanem ČR (nikoli též pro rozpor žalobcová jednání s veřejným pořádkem).

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 11. září 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková